

A NEMZET SPORTOLÓJA NEVÉT VESZI FEL A BÁNYÁSZ-STADION

FourFourTwo.hu

2011. szeptember 18.

KÜLÖNSZÁM

FourFourTwo

A VILÁG KEDVENC FUTBALLMAGAZINJA

**HARMINC ÉVE
KAPOTT KI
TATABÁNYÁN
A REAL MADRID**

**A SIKEREDZŐ
TANÁR ÚR FIA,
LAKAT T. KÁROLY
EMLEKEZIK**

**A „FEKETE PÁRDUČ”
A TBSC-NÉL
LETT IGAZÁN
JÓ KAPUS**

**CSAPATFOTÓ:
1981, 2011**

**GYULA BÁCSI
A SZÍVÉBE ZÁRTA
A BÁNYÁSZVÁROST**

„Ennél nagyobb megtisztetés
nem is érhetne, boldog vagyok”

- mondja a legenda

GROSICS

KIPRICH ★ CSAPÓ ★ VINCZE ★ KASSAI ★ DEL BOSQUE

A Real Madridot verő, bajnoki ezüst- és bronzérmes Tatabánya. Hátsó sor (balról): Dombai András, P. Nagy László, Lakatos Károly, Kovács István, Kiprich József, Csapó Károly, Emmer László, Kiss Imre. Középső sor: Szabó György, Deákvári Antal, Udvardi Endre, dr. Lakat Károly vezetőedző, Csepecz János, Nagy Győző pályaedző, Tamás Sándor, Méhesi Ferenc, Knapik István. Első sor: Fejes Ferenc, Dupai János, Sándor Imre masször, Fischer László, Schmidt István

„A SORS VALAHOGY MINDIG TATABÁNYÁRA IRÁNYÍTOTT”

Grosics Gyuláról nevezik el a sok nagy csatát látott stadiont

Csodálatos, felejthetetlen éveket töltöttem ott! Mondom ezt annak ellenére, hogy nem önként, hanem felsőbb, pártállami parancsra kerültem Tatabányára, egy ÁVH-s eljárás után, amely során hazaárulással, kémkedéssel vádoltak. Tizenöt hónapig tartott a perem, addig nem futballozhattam, majd 1955. december 21-én közzölték velem a döntést: január elsejétől Tatabányán kell futballoznom. Nem volt már ismeretlen terep számomra a város, mert gyerekként csodálatos nyarakat töltöttem ott a nagyszüleimnél. Ennek ellenére eleinte nem igazán lelkesedtem az ötletért, de utóbb beláttam, hogy ez volt a legjobb, ami történhetett velem, az én helyzetemben ennél jobbat nem is remélhettem. Itt teljesedtem ki igazán kapusként, hiszen a válogatottban és a nagy Honvédban kis tulzással mindegy volt, hogy mit csináljak, ha kaptam egy-két gólt. Puskás Öcsiék kettővel többet rúgtak elől. Tatabányán viszont, ahol a pesti sztár csapatokhoz képest vidéki kisegyesületnek számítottunk, egy-egy gól meccseket dönthetett el, néhány nagy kapusbravúr pontokat hozhatott a csapatnak. Itt lett igazán értékes a játékom, Tatabányán megnőtt a tétje annak, hogy hogyan védék. Utóbb tudtam csak meg, hogy a Tatabányai Bányász vezetői személyesen Rákosi elvtársat keresték fel, és könyörögtek neki, hogy a városban játszhassak. Bizonyos szempontból pályafutásom legszebb időszaka volt az a hét év, amikor a Bányászban védhettem. Egyetlen esetre gondolhatok vissza keserű szájjal, ami Tatabányán történt: ott fejeződött be a pályafu-

tásom, ami nagyon szomorú pillanat volt az életemben. De ehelyett inkább mindig arra próbálok gondolni, hogy milyen jó volt ott játszani.

Emlékszik az 1981-es Tatabánya-Real Madrid UEFA-kupa-meccsre, amelyen a Bányász legyőzte a spanyol sztár csapatot?

Tatabányáról 1964-ben kerültem el, hiszen 1962-es visszavonulásom után még ott dolgoztam edzőként is, és utána is mindig követtem a csapat szereplését, gyakran jártam ki a meccsekre is. Sajnos már nem tudom felidézni, hogy hol voltam, amikor azt a Real Madrid elleni mérkőzést rendezték az UEFA-kupában, tudom, hogy a tévében is csak az összefoglalót láttam. Az eredményt sem tudnám ennyi év után megmondani, csak az maradt meg bennem, hogy a Tatabánya nem játszott alárendelt szerepet azon a meccsen, és ha jól emlékszem, győzött is. Nagyszerű csapata volt akkoriban a Tatabányának, emlékszem, akkor játszott ott Csapó Karcsi, Weimper Pista, Szabó Gyuri, és még sorolhatnám, csupa kiváló labdarúgó.

Büszke arra, hogy Önről nevezik el a tatabányai stadiont?

Természetesen, hiszen ki ne lenne büszke erre? Nagyon boldog vagyok. Ilyenkor az ember felidézi magában a rengeteg szép emléket, nosztalgizik egy kicsit, majd elgondolkodik több dologon, legelőször is azon, hogy mivel is érdemelte

ezt ki? Bizonyára szép emlékeket őriznek rólam a tatabányai emberek, ha így döntöttek, hogy az én nevemet viselje az a stadion, amelyben oly sokat játszottam. Nyilvánvaló, hogy pályafutásom befejezése óta ez a legszebb gesztus, amelyben részesültem. Mindenkinek köszönettel tartozom, akinek köze volt ehhez a döntéshez, rendkívül megtisztelő.

Mit szól ahhoz, hogy korábban dr. Lakat

Károlyról akarták elnevezni a létesítményt?

Ehhez nem tudok mit hozzáfűzni, én nem vettem részt ebben a folyamatban, a közelmúltban értesültem mindenről. Mindenesetre Karcsi kiváló barát és játékos, nagyszerű futballszakember volt, ő éppen úgy megérdemelte egy ilyen gesztust. De valószínűleg ennek így kellett lennie, hiszen engem a sors valahogy mindig Tatabányára irányított.

Dorogi származású vagyok, ott is kezdtem futballozni, és nyolc évig játszottam Dorogon, amíg a MATEOSZ meg nem szűnt. Viszont a nagyszüleim Tatabányán laktak, gyerekként ott töltöttem a nyarakat. Középsiskolásként, amikor édesanyám súlyos beteg volt, egy évig ott kellett iskolába is járnom. Aztán a perem után is oda kerültem. Mostantól pedig a stadion fogja a nevemet viselni. Így aztán olyan jó szívvel gondolok Tatabányára, hogy azt el sem tudom mondani. ❖

Interjú Bodnár Zalán

Népsport

AZ ORSZÁGOS TESTNEVELÉSI ÉS SPORTRIVATAL L

CSUTORTOK, 1981. SZEPTEMBER 17.

Ára: 1,90 forint

AZ UEFA KUPÁÉRT

Tatabánya—Real Madrid 2-1 (1-1)

Tatabánya, 22 000 néző. V: Matthias (Guggiberger, Troch) (mindhárom osztrák).
Tatabánya: Kiss — Szabó, Lakatos, Fejes, Fischer — Emder, Lakat Károly.
Real Madrid: Miguel Angel — San Jose, Navaias, Camanilla, Isidro. Edző: Vujadin Boskov.
80 helyett Garceon a 87. percben.
Gólszerző: Weimper (11-esből) a 32. percben, Santillana a 45. percben, Csapó a 79. percben.
Sárga lap: San Jose a 34. percben.
Szigletarány: 6:8 (3:2) a Real Madrid javára.

bat, tagjai többet tudnak ennek a játéknak az ábcéjéből. Voltak olyan idősorok, amikor idegen pályán is megcsillogtatták kivételes technikai tudásukat, igen összetett, komoly taktikai ismereteket. Egyben azonban nem tudtak a tatabányaiak fölé kerekedni. Leikesedésben ezúttal leiskolázta őket a magyar csapat. Nem játszott igazán jól a Tatabánya. Hibáikat azonban jóváérték, nagy akarással. Ilyen eset volt, amikor...

Futballszerda AZ IDEGENBEN KEZ HELYZETE BIZTAT

- Négy tizenegyes Bécsben
- Már 3-0-ra vezetett a Ferencváros
- Ismét Csapó szabadrúgása döntött

CAMPO: Estadio Santiago Bernabéu. Algo más de media entrada y diez millones y medio de pesetas de recaudación. Terrano de juego en buenas condiciones. Público correcto: lo mejor del espectáculo. Los jugadores del Real tienen un buen nivel técnico. El jugador brasileño regresa en un momento de duelo por el fútbol. El jugador de José Legido, el que fue en los últimos años masajista del equipo.

ISIDRO (ABUCHEADO CUANDO CALENTABA) SALVO LA PAPELETA

1-0. DE PENNA

RESULTADO: REAL MADRID, 1 (Isidro); TATABÁNYA, 0.
REAL MADRID: Miguel Angel Isín calificó por falta de Isidro, Corles (9), Gallego (4), Sabido (4), Camacho (4), Angel (1), Del Bosque (1), Stielke (1), Juanito (1), Santillana (sin calificar, por lesión) y Ica (1).
En el minuto veintitrés, Pineda (1) remató a Santillana, y en el cincuenta y cinco, Isidro (4) salió por Ángel.
TATABÁNYA: Kiss (4), Szabó (4), Lakatos (4), Fejes (4), Fischer (4), Emmer (4), Csapó (4), Kovacs (1) y Weimper (1). Sin cambios.
ÁRBITRO: El irlandés Muir.

- El Tatabánya, a cara de perro, puso las cosas al borde del drama
- Y el Real Madrid, sin ideas ni remate, las pasó moradas
- La guinda la puso el árbitro: cuatro expulsados y cinco amonestados

(A találkozó előtt sajtótájékoztatót a spanyol vezetők beszámoltak arról, hogy véget ért a játékosok spanyolországban. A futballisták követelését teljesítették, s így nincs megindulás. A spanyol utolsó percben...)

perc múlva pedig jobb oldali bevetése után Santillana közel bombafejesét hártotta egészen kaprazatosan. A féltős utolsó percben...)

REAL MADRID, BARÇA Y VALENCIA, ADELANTE

EN EL BERNABEU, ARBITRAJE DE ESCANDALO: CUATRO EXPULSADOS

El irlandés Muirhall fue protestado por todos. Expulsó a dos jugadores por burla, merced a los informes que le pasaron los árbitros de la que estaba sucediendo a sus espaldas. Foto A. Vega.

MARCADOR

REAL SOCIEDAD, 0;	CSKA, 0 (0-1)
TRAKIA, 1;	BARÇA, 0 (1-4)
REAL MADRID, 1;	TATABÁNYA, 0 (1-2)
VALENCIA, 1;	BOHEMIANS, 0 (1-0)

A FIÚK A BÁNYÁÉRT FOCIZTAK

Szöveg Lakat T. Károly

Egy évvel a '82-es vb előtt egész Európa felkapta a fejét a hírre: a kis magyar bányászvárosban 2-1-re elvérzett a Real Madrid. Az UEFA-kupa első fordulójából bírói segítséggel végül mégis a blancók jutottak tovább. Éppen 30 éve. Az évfordulón nagy esemény lesz a most NB II-es, de újjászületni készülő „Bányász” otthonában: a BKV elleni meccs előtt, szeptember 18-án, vasárnap ünnepélyesen Grosics Gyuláról nevezik el a tatabányai stadiont

Fotó: MTI

Hermann Sándor
nem szeppent meg
Isidoro San Josétól

Olyanok vagyunk, mint egy doboz gyufa a gyufagyáros zsebében...” – mondta apám Szárliget-alsó és Bicske-felső között valahol a Hegyeshalom és Budapest között közlekedő személyvonat hétéves kupéjában 1981. szeptember 16-án, szerdán este, úgy fél kilenc és háromnegyed kilenc tájban, hazafelé zötykölődve a Tatabánya-Real Madrid UEFA-kupa-mérkőzésről.

Volt valami ordítóan magyar abban, hogy a Real Madridot verő csapat edzője ül egy vasúti kocsi pengékkel agyonszabdalt műbőr pamlagján, és ahelyett, hogy valamelyik ötcsillagos szálló báltermében a csapatát és önmagát ünnepelné pezsgő- (maradjunk tényyszerűek: fröccs-) fürdőben úszva, valamilyen gyufáról meg valamilyen gyufagyárosról beszél.

„Igen!!!” – kiáltott egy nagyot rá igazán nem jellemző módon, még hetekkel korábban, amikor a Népsport szerkesztőségének labdarúgórovatából hazatelefonáltam neki a hírrel, hogy „Szóval..., a Madrid!”, erős félelemmel a hangomban, tartva attól, most kap infarktust.

Ám ő végtelenül boldog volt.

„Boldog...” – mutattam a rovat rám meredő tagjainak, akik szintén kíváncsiak voltak arra,

„az Öreg” vajon mit szól ahhoz, hogy „éppen a Madrid...” De Török Peti barátom feloldotta a csendet: „A Karcsi bácsi furcsa ember, de sohasem beszél hülyeségeket... Ha örül, akkor annak komoly oka van” – mondta, majd felállt, és elment edzésrőportot írni a Láng Gépgyárról.

Ettől fogva kezdetét vette nálunk a hallgatás korszaka.

Nekem nagyon kellett volna minden friss hír, új információ, a végén már beértem volna annyival is, hogy a Weimper Pista tegnap tett tüsszentett a tréningen, de nem tudtam kihúzni belőle semmit.

Apaügyben amúgy is rutinos voltam, tudtam, semmit sem szabad erőltetni, ha akarja, úgyis mondja magát, ha meg nem, akkor az a bizonyos nagybetűs Élet majd megválaszolja a kérdéseket.

Magáról a meccsről nem volt hajlandó attól a perctől kezdve beszélni semmit.

A legkevésbé a játékosok értették „a Karcsi bácsi” hirtelen támadt boldogságát, azt meg végképp nem tudták hová tenni, hogy a sorolás óta miért nem esik egy árva nyomorult szó a meccsről: mégiscsak a Real Madrid lesz az ellenfél!

Még gombfociban vagy csocsóban is a tábla vagy az asztal előtt tisztelegve mertek játszani

ni „velük”, most meg mindjárt itt a nap, és a pályán a maga élő valóságában jön majd szembe Camacho, Gallego vagy éppen Santillana.

A Karcsi bácsi meg csak hallgat, hallgat, jön itt mindenféle Szerb Antallal meg a nyugatosokkal, de azt nem mondja, hogy ki fogja Isidrot leszerelni...

Mert apám nem némult meg, beszélt ő nekik az égvilágon mindenről, csak arról nem, amit hallani szerettek volna.

Lázár Gyulától Adyn, Petőfin, Kosztolányin át Latinovitsig ivelt a témák sora, szóba hozta, hogy Párizsba állítólag tegnap beszökött az ősz, csak Madriddal és a Real-meccsel nem volt hajlandó foglalkozni.

Szegény, drága jó Hermann „Cápa” kérdezte is Csapó Karcsitól, hogy „akkor ezt a Latinovitsot majd nekem kell fognom, mert a Karcsi bácsi rám nézett, amikor róla beszélt...”, de egzaktságot ő sem kapott.

A Bányászváros életében óriási ünnepnek számított a Real Madrid látogatása.

Családi okokból jómagam 1957 óta voltam „tatabányai”. Megéltem ott néhány igazi népi ünnepet. A Bányász-napokat, amikor délelőtt a Népkertben maga Marosán György mondott beszédet; amikor az illetékes minisztériumban külön osztály foglalkozott azzal, hogy a ▶

A MÉRKŐZÉS RŐL MONDTÁK

„Egészen elképesztő mérkőzés volt! A stadion mögötti magas jegenyefőkon lógtak az emberek. A lefújás után nem volt karneváli hangulat, és utólag visszaolvasva a tudósításmat, magam is fanyalagtam a sok kihagyott helyzet miatt. Ha a Tatabánya azt játszotta volna, amit tud, akkor három góllal megveri a Real Madridot. Ki gondolta volna harminc éve, hogy egy kettő egyes győzelemnek senki sem tud felhőtlenül örülni. Akkor még nem tudtuk, hogy csak ezután kezdődik a magyar futball mélyreplülése.”

Szabó Illés
a Népsport akkori tudósítója

„Már napokkal a tatabányai mérkőzés előtt megérkeztek Magyarországra a spanyol újságírók, akik arról érdeklődtek, hogy a Bányász futballistái valóban a bányában dolgoznak-e. Maga a meccs óriási közönségsiker volt, a kialakult kettő egyes végeredmény nem fejezte ki hűen a két csapat között a pályán látott differenciát. A visszavágó előtt a házigazdák a Real Madrid múzeumába hívták a tatabányai delegációt, akik ezt a sportdiplomácia iratlan szabályai szerint nem is utasíthaták vissza. A díszes tróféák, serlegek látványra sokkolta a játékosokat, célt ért a lélektani presszió. A mérkőzés első felidejében az észkír játékező kiállított egy tatabányai futballistát, de a bányászcsapat ennek ellenére uralta a játékát, szervezeten futballozott, okosan zárta le a területet. A szünet után Kovács István fejfel majdnem bevette a Real kapuját, de a kísérlete tizenöt-húsz centivel elkerülte a jobb alsó sarkot. A találkozó végén a játékező könnyű szívvel megítélte egy büntetést a hazaiaknak, amit még a futballhoz értő madridi közönség is csodálkozva fogadott. Isidoro berúgta a tizenegyest, a Real nyert és továbbjutott, de a két mérkőzés alapján nem volt különbség a két csapat között. A Tatabánya méltó ellenfele volt a Real Madridnak.”

Vass István Zoltán
sportriporter, a tatabányai és a madridi mérkőzés kommentátora a Magyar Rádióban

„Tripla annyit jegyigénylés érkezett a tatabányai Real-meccsre, mint ahánnyan befértek a stadionba. Tudtuk, hogy kívül játszunk, de egyáltalán nem ijedtünk meg a világsztároktól. Teljes erőbedobással hajtottunk, volt, hogy a Real percekig ki se tudott jönni a térfeletről. A gólmeggyakorolt szabadrúgás-variációból született: nagyon jól eltaláltam a labdát, a kapus egyszerűen nem érhetett oda a sarkra. A visszavágón a spanyolok mindent megpróbáltak, a játékező nem volt velünk, olyan tizenegyest ítélt meg, amin még a Bernabéu közönsége is csodálkozott. Kiestünk, de hatvan-ezer madridi tapsolt meg minket a lefújás után.”

Csapó Károly
a Real Madrid elleni hazai meccsen a győztes gól szerzője, 19-szeres válogatott játékos, az 1978-as világbajnokság résztvevője

Ha úgy tetszik, ezen múlt a továbbjutás: Carlos Santillana gólya, az a bizonyos idegenbéli

nagy napra elegendő sör és virsli érkezzen a városba; amikor a siktákbán megfáradt életű csillések, vajúrók, robbantómesterek átvették a mindig erre a napra időzített „hüségpént”; amikor „a mama” az ötödik korsó sört is engedélyezte nekik, amit aztán bőven kiordítottak magukból a délutáni meccsen, ahol Bányásznapon szinte mindig a Fradi volt az ellenfél.

Olyan városba érkezett a Real, ahol a talponállókban a harmadik kör után már zengett a „Szerencse fel, szerencse le, ilyen a bányász élete” kezdetű Bányász-himnusz, hogy azután a refrénbe torkoljon: „Bányász kislányt óhajt szívem, ki szívében bányász legyen!”; ahol a pályával szemben lévő bányászpanel oldalán évtizedekig verte az eső a felfestett feliratot: „Menek a csillék, hal-kan, csendben, vonulnak fent a drótkötélen, küldi őket a tórna, a gazdag Tatabánya” ahol nem volt szégyen (sőt!), azonnal műszak után melós ruhában, akár szénporos arccal felülni a tribünre meccset nézni.

Mit tudták a spanyolok, hogy annak a csapatnak, amelyhez érkeztek, évtizedeken át egy Juszuf nevű hadirok- kánt volt a fő-szurkolója, aki fél lábát és fél szemét hagyta a fronton. Utóbbit szégyellhetne inkább, mert azt egy fekete bőrdarabbal takarta el.

A kolompja azonban a kezéhez nőtt, azt rázta a mérkőzések másfél órája alatt pillanatnyi szünet nélkül, szívét, lelkét, azt hiszem, nem tűz, az életét adta volna a csapatért, de a Real érkezését már nem érthette meg.

A Bernabéu-stadion pompájához szokott realosoknak fogalmuk nem lehetett tovább arról sem: micsoda kivételes megtiszteltetés, hogy a pályán belül lévő parkolót arra a délutánra csak a Madrid Pestről érkező luxusbuszának tartották fent! A tatabányai futball történetében addig csak Grosics Gyula érte el, hogy kocsijának fenn-tartott helye legyen. Azt már mint „tulajdonos” ő maga engedte meg a Deli Bandinak, hogy a balszélső nyitott tetejű (ennek konkrétan a csodájára jártak akkoriban a városban) Skoda Feliciája a DKV-ja mellé beállhasson.

Ahhoz azonban még a Real Madrid tatabányai vizitje is kevés volt, hogy az öltöző-bejárával kezdjenek valamit.

Ezt valamilyen kideríthetetlen mérnöki háború még valamikor

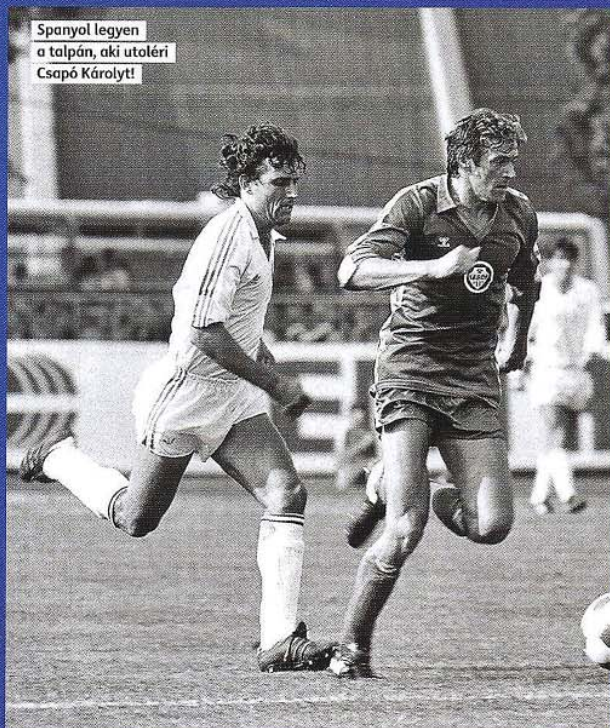
nagyon régen úgy tervezte meg, mintha a Hóféherke FC számára készült volna a tribün gyomrába épített labirintus.

Hapci, Kuka, Morgó és a többiek simán beszéltek volna az ajtón, de aki csak néhány centivel magasabbnak született egy aktív törpénél, az menthetlenül bevette a fejét a bejárat tetejébe. Csak és kizárólag, ahogy mondani szok-

Csapó Károly szemben a Realnak sem volt ellenszere

Spanyol legyen a talpán, aki utoléri Csapó Károlyt!

Olyan városba érkezett a Real Madrid, ahol a talponállókban a harmadik kör után már zengett a Bányász-himnusz

ták, hétrét görnyedve lehetett bejutni, az ellenfelek szerint ez konkrét taktikai húzás volt a Bányász részéről, mert amíg a hazai játékosok előbb vagy utóbb csak megszokták, hogy a bejáratnál le kell hajolni, addig azok, akik vendégként érkeztek, menthetetlenül „lefejelelték” a homlokfát, akarom mondani a homlokbe-tont.

Sokan azt gondolták, na, most majd, ha jön a Real, ezt is megoldják.

No, de ahhoz az egész tribünt le kellett volna bontani.

Azt a tribünt, amely már 5:0-s Fradi elleni győzelmet is látott, és ahol külön helyük volt a bányászlámpáknak.

Hátha valakik műszak után valamiért magukkal hozzák a meccsre is.

Kifestették az öltözőket is, kicsit tartva attól, mit szólnak majd Santillanának a tribün gyomrába épült „barlangszobákhoz”, vagy ahhoz, hogy igazán jó kávét csak Terikétől, a szertárostól kaphatnak stikában, már ha megsúgja nekik valaki, hogy ott kell keresni.

Rendet tettek a szertár és a Real öltözője közé eső kis szobácskában is, ahol szabályos suszteráj volt berendezve, igazi, echte suszterral, aki főfoglalkozásban tartotta karban a játékosok futballcipőit, míg nem az álomcsu-

kák megjelenése megfosztotta őt attól, hogy mesterségét, akarom mondani, hivatását gyakorolja.

A „papucscipőkhöz” már nem kellett suszter.

A madridi játékosok talán el sem hitték volna, hogy egy futballklubon belül létezett ilyen foglalkozás.

A hangszórákat többször is kipróbálták. Új csodamasinák kerültek a technikai helyiségbe, a felelős külön pénzt kapott arra, hogy a legújabb, a legdivatosabb slágereket beszerezze. („Nehogy égjünk már a Real Madrid előtt, ők mégiscsak minimum Beatleshez meg Rolling Stoneshoz vannak szokva!”)

Forradalmi változás volt ez, hiszen hosszú éveken át két bakelitlemeze volt a „hangosan beszélő embernek”.

Bajnokságok sorát játszották le úgy, hogy a meccs előtt Psota Irén énekelte a bányászok fülébe: „Barna bőrű habléány”; a félidőre aztán már két szám is jutott, előbb ment a „Csokkó, csokkó, csokkoládé...”, aztán a „Híd a Kwai-folyó felett”, mert a „hangos embernek” részint kifinomultabb volt a zenei ízlése, részint ez jelent meg akkoriban mint újdonság a tatabányai Centrum Áruház műszaki osztályán.

A hazafelé tartó drukkereket mindig Németh Lehel búcsúztatta, Bányász-győzelem esetén a ▶

VISSZAJÁTSZÁS

A MÉRKŐZÉS RŐL MONDTÁK

„Zsúfolt tömeg, fákon lógó emberek, győzelem egy fantasztikus meccsen, pocskék játékvezetés. Erre emlékszem az itthoni meccsről. A madridin is botránnyosan fújt a bíró. A szünetben Lakat Karcsi bácsi az öltözőfolyosón felmutatott egy sárga cédulát a bírónak, amit a szállodában kapott a recepción. A meccs után megittunk egy-két sört a szálloda bárjában. Iszonyatosan elfáradtunk. Négy nap múlva a Ferencvárossal játszottunk, és kikaptunk öt egyre.”

Lakatos Károly

1975-től tizenöt éven keresztül, összesen 407 mérkőzést játszott Tatabányán

„Ha a vasfüggöny túloldalán vagyunk, minden másképp alakul. A tatabányai meccsen és idegenben sem volt szerencsénk a bíróval.

A két madridi gól és nálunk a két kiállítás is a játékvezető lelken szárad.

A madridi visszavágó előtt megmutatták nekünk a Real Madrid múzeumát, körbevezettek a Santiago Bernabéuban, mindent megmutattak. Én akkor már jártam néhány nagyobb stadionban az ifiválogatottal, de amit ott láttam...

Szájtátva figyeltük a királyi klub királyi stadionját. Fényekkel megelőztek minket! Érdekes, ez a pályán egyáltalán nem látszott.”

Fischer László

középpályás, jelenleg a Tatabányai Amazonok női csapatának edzője

„A meccs előtti szurkolói anketón hatalmas volt az érdeklődés, sejtettük, hogy az emberek elárasztják a stadiont a Real ellen. De azt a tömeget egy futballmeccsen...! Meglátom őket, lüdbörzött a hátam. A mérkőzésen egyáltalán nem játszottunk alárendelt szerepet, sőt teljesen beszorítottuk a Madridot, és megérdemelten győztünk. Felemelő érzés volt, hogy a »kis« Tatabánya, aminek a nevét se tudták kiejteni, legyőzte a »nagy« Realt! A madridi meccsen bírói segídelettel győzött a Real, de egyáltalán nem voltak nálunk jobbak.”

P. Nagy László

középpályás, a Bicskei TC vezetőedzője

„Tizennyolc évesen a Tatabánya felnőttcsapatával edzettem, de a Real ellen nem voltam kerettag. Néző voltam azon a meccsen. A szurkolók kitétek magukért, a csapat pedig – nem túlzok – lefutballozta a Realt.

A visszavágóról otthon hallgattam a rádióban Vass István Zoltán közvetítését. Nagyon sajnáltam, hogy nem jutottunk tovább, de ahogy hallottam, ez nem csak a fiúknak múlt.”

Kiprich József

hetvenszeres válogatott labdarúgó, a Tatabánya jelenlegi vezetőedzője

A MÉRKŐZÉS RŐL MONDTÁK

„A meccs előtt Lakat mester kivitt minket Valladolidba egy négycsapatos tornára, hogy szokjuk a spanyolos futballt. A döntőben a két évvel későbbi Világkupa-győztes Grēmiótól csak tizenegyesekkel kaptunk ki. Jó formában voltunk, eljött a világhírű Real Madrid, de egyáltalán nem esztünk kétségbe! Én ugyanúgy készültem, mint egy normális NB I-es meccsre. A találkozó után úgy játszottunk, ahogy illik a Real Madrid ellen. Szerintem álmukban nem gondolták, hogy ilyen szabadrúgós-variációt tudunk, ami után Csapó Karsci bevágta nekik a győztes gólt. Teljesen uraltuk a meccset, kapufát is lőttünk, a Madrid örülhetett, hogy megúsza ennyivel. A visszavágón Fejes Ferit már az első féldobben kiállította a játékvezető, majd kiszórta Kovács Istvánt is. A Real csak kettős emberelőnyben tudott győzni, de a játék képe alapján mi érdemeltük volna meg a továbbjutást.”

Szabó György
jobbszélő, majd jobbhátvéd, 1965 és 1982 között összesen 510 NB I-es meccsen játszott a Tatabányában

„Mi voltunk jobbak, nekünk kellett volna továbbjutnunk! Biztos vagyok abban, hogy amit nálunk és Madridban a játékvezető művelt, azt ma már egyik bíró sem engedhetné meg magának. Hogy is mondta Vass István Zoltán a rádióban? Fekete ruhába öltözött sárgarigó fújta a meccseken. Madridban a második féldob végén teljesen neveléses tizenegyeset adott meg, a Real nyert és továbbjutott. A végső sípszó után mezt cseréltem Vicente del Bosquéval, és erre a dresszre azóta nagyon büszke vagyok: néha előveszem, simogatom, dédelgetem. A meccs másnapján az Asban megjelent, hogy a Real edzője, Vujadin Boskov Kiss Imrét és engem vinne a Realhoz. Persze maradtunk Tatabányán.”

Emmer László
kétszeres magyar bajnoki ezüstérmes, Magyar Népköztársasági Kupa-döntős játékos

„A meccs előtti héten kivezényelték minket, szakközépiskolásokat Komáromba szőlőszedésre. De a Real elleni meccsre autóbusszokkal jöttek értünk, behoztak egészen az iskoláig, szinte megállt az élet a városban. A régi nagy óra alatt, a főbejáratnál, a kapu háta mögött álltam apámmal. Weimper és Csapó gólját is jó szögből láttam. A visszavágót a rádióban hallgattam, ez alapján nagyon durva meccs lehetett, és biztos, hogy a Madrid nem érdemelte meg a továbbjutást!”

Vincze István
44-szeres válogatott labdarúgó, a Tatabánya szakmai igazgatója

„A tizenegyesgóloommal szereztük meg a vezetést: elküldtem a kapust a bal oldalra, aztán a kapu közepébe lőttem”

„Fogj egy sétatálcát, és légy vidám”, vereségnél az ennél jóval melankolikusabb „Reszket a hold a tó vizén” című számával. Egyszer vettem egy nagy levegőt, és megkérdeztem tőle: két lemezről hogyan tud öt nótát produkálni? Megesketett mindenre, ami szent, hogy senkinek sem árurolom el, a „Híd a Kwai-folyó felett” a saját lemeze, otthonról hozza mindig magával, „a Gyula hozta...” (Grosics – a szerk.).

Most meg (hála a Realnak) ABBA, ha kell, egy kis Black Sabbath, Istentem, ha ezt szegény Juszfut hallaná...

Újramázolták a kapufákat is, gyönyörű csikosra (ami ma már szabálytalan lenne), a jegyszédők vadonatúj szalagot kaptak a karjukra, és a lelkükre kötötték, hogy mindenkinek hangosan köszönjenek, aki a stadionba belép, hátha spanyol az illető, igen, jó lesz az, hogy „Jó szerencsét!”.

A pálya fölötti klubházban „a Sportban” a pella (ha csak egy délutánra is) felkerült az étlapra közvetlenül a „Szojvák Pista kedvence” és a „Rántott borda, ahogy Lahos Laci szerette” közé.

A kapukra is vadonatúj hálók kerültek. Már az új kor kiváló termékei, amelyben még Juanitóék, Del Bosquéék sem találhattak volna hibát. De az azért kedvem lett volna elmesélni nekik: nem is olyan régen még ugyanezek a kapukon barna színű hálók várták a labdákat, és a pályamunkások csapatában volt egy ember, akinek kizárólag az volt a dolga, hogy ezeket a hálókat gépszírból megfürdesse, mert valahol, valaki azt hallotta, ha így kezelik, akkor két bajnokságot is kibír.

Apám a meccs előtt úgy húsz perccel törte meg némasági fogadalmát.

A meccs pusztá gondolatától mérszfehér arcú játékosaihoz fordulva szólalt meg végre.

„Kit akartatok? A Plovdivot? Vagy a Tiranát? Megveritek, aztán holnapra elfelejtik... Erről a meccsről harminc év múlva is beszélni fognak. Aki ma játszik, az a Real Madrid ellen volt a pályán, az egy életre része a tatabányai futballörténelemnek. Itt kint van huszonkétezer ember. Ebből húszezer egy életet húzott le a föld alatt.

TATABÁNYA: Kiss I. – Szabó Gy., Lakatos, Fejes, Fischer – Emmer, Csapó, Hermann – P. Nagy, Kovács I., Weimper. **Vezetőedző:** Lakat Károly

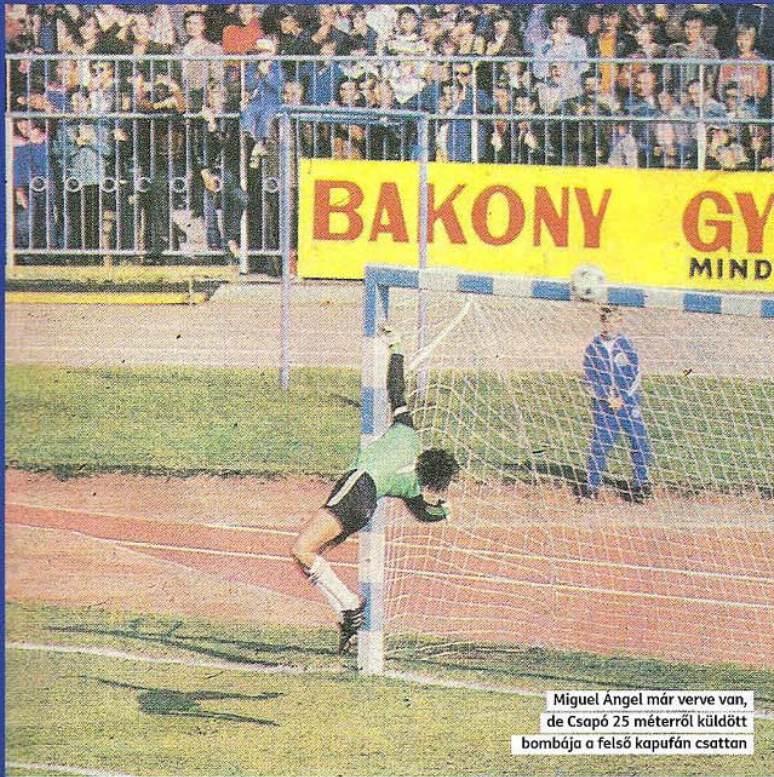
REAL MADRID: Miguel Ángel – San José, Navajas, Camacho, García Cortes – Gallego (Carcelén, 86. p.), Del Bosque (García Hernández, 79. p.), Ángel – Juanito, Santillana, Isidro. **Vezetőedző:** Vujadin Boskov
G: Weimper (32. p. – 11-esből), Csapó (79. p.), ill. Santillana (44. p.)

UEFA-KUPA, 1. FORDULÓ, 1. MÉRKŐZÉS
1981. szeptember 16.

Tatabánya–Real Madrid (spanyol) 2–1 (1–1)
Tatabánya, 22 000 néző. V: Matthias (osztrák)

A MÉRKŐZÉS RŐL MONDTÁK

Miguel Ángel már verve van, de Csapó 25 méterről küldött bombája a felső kapufán csattan

Fáj a dereka, vizes a térde, cukros, magas a vérnyomása, az asszony csajja, a gyerek megbukik az iskolában. Egyetlen öröme az életben, ha titeket, a Bányószót győzni látja. Adjuk meg nekik ezt az örömet! Ez a minimum, amivel tartozunk..." - mondta, és kiment az öltözőből.

Az ajtóból még visszaszólt:

„Úgy állunk fel, ahogy szombaton Békéscsabán kezdtünk. Lehet kimenni!”

A 2-1 részleteiről, az első tíz percben lött két kapufáról, Weimper Pista 11-eséről, Santillana beügyeskedett egyenlítő és Csapó Karcsi varázslatos szabadrúgásgődjéről a korabeli lapokban bőven lehet olvasni.

Még arról is, hogy a madridi visszavágót egy Mulhall nevű ír ember milyen szemérmetlenül csalta el a Real javára, és még így is csak kikeresve jött össze nekik az 1-0...

Mindig szívből utáltam, ha egy magyar csapat a vereségét a pálya talajára, meg a „hűje bíróra” (így, pontos j-vel...) fogta. De bárki elképzelheti, hogyan dolgozott a királyok alá ez

az ír, ha az egyik spanyol lap, jelesül az As ezt írta másnap: „Keserves 1-0... A mérkőzésre a játévezető tette fel a koronát... Az ír működése rossz tréfa volt”, hogy aztán egy másik, a Marca még súlyosbítson: „Csodával jutott tovább a Real, a játévezető mindent a Madridnak sípolt...”. A mezőny legjobbjai így is egy magyar volt! Vass Pista úgy közvetítette a visszavágót, hogy azt csak Szepesi György londoni 6:3-as produkciójához lehet hasonlítani.

Milyen hálás, milyen könnyű is lenne most, harminc év távlatából mindent a bíróra fogni.

Pedig csak annyi történt, hogy egy kis magyar bányászcsapatnak szembesülnie kellett azzal, amiről apám Szárliget-alsó és Bicske-felső között beszélt, igen, a Real Madridhoz képest mi tényleg csak egy doboz gyufa vagyunk a gyufagyáros zsebében.

Azt viszont már csak nagyon kevesen tudják, hogy a szertáros Terike nem jutott ki Madridba. Az ifi II a Környe-tartalékkal játszott bajnokit. Ki kellett készítenie a szerelést. ☺

UEFA-KUPA, 1. FORDULÓ, 2. MÉRKŐZÉS

1981. szeptember 30.

Real Madrid (spanyol)–Tatabánya 1-0 (0-0)

Madrid, Santiago Bernabéu Stadion, 60 000 néző. V: Mulhall (ír)

REAL MADRID: Miguel Ángel – García Cortes, Sabido, Gallego, Camacho – Ángel (Isidro, 59. p.),

Del Bosque, Stielike – Juanito, Santillana (Pineda, 23. p.), Ito. **Vezetőedző:** Vujadin Boskov

TATABÁNYA: Kiss I. – Szabó Gy., Lakatos, Fejes, Fischer – Emmer, Csapó, Hermann –

P. Nagy, Kovács I., Weimper. **Vezetőedző:** Lakat Károly

G: Isidro (11-esből, 74. p.) **Kiállító:** Pineda, Ill. Fejes, Kovács

„Számítalan nemzetközi mérkőzést játszottam a Madriddal, talán megértik, ha nem emlékszem mindegyikre kristálytisztán, különösen nem azokra, amelyekre kikaptunk. Az persze rémlik, hogy volt egy ilyen számunkra rossz emlékü vereség Magyarországon, de amint továbbjutunk, persze igyekeztünk elfelejteni.”

Vicente del Bosque

a Real Madrid volt játékos, majd kétszeres BL-győztes edzője, a világbajnok spanyol válogatott szövetségi kapitánya

„Az ötvenes évek óta bárhol, bárkinek mindig nagy fegyvertény megverni a Madridot. Azonban Lakat Károly tanítványainak jókor sikerült szembekerülniük a madridiakkal, akkor ugyanis tényleg gyenge volt a csapat. Ez a személyes véleményem, dacára annak, hogy pár hónappal korábban BEK-döntőt játszott”

Tóth-Zele József

a Real Madrid korábbi utánpótlás-edzője, a Tatabányán is pályára lépő későbbi neves edző, José Antonio Camacho felfedezője

„Hatéves voltam. Nem sok mindenre emlékszem, csak arra, hogy rengetegen voltak a stadionban, nyert a Tatabánya, és mindenki boldog volt!”

Kassai Viktor

a 2011-es Bajnokok Ligája-döntő, a 2008-as pekingi olimpia labdarúgó-döntőjének játévezetője

„Pályafutásom egyik legnagyobb élménye volt a két Real elleni meccs. A tizenegyesgóllal szereztük meg a vezetést: elküldtem a kapust a bal oldalra, aztán a kapu közepébe löttém. A tatabányai mérkőzésen és Madridban is Camacho őrzött. Általában csak szaladgált utánam, kicseleztem, felbőriztem, azt csináltam vele, amit akartam. Talán százévente, ha van egy ilyen meccs! Tatabányán még a villanyoszlopokra is felmászta az emberek, még életemben nem láttam annyi embert a Bányász-stadionban! Amíg élek, nem felejttem el!”

Weimper István

a tatabányai meccs első gólszerzője, hatszoros válogatott

„Itthon az első félidőben kaptam egy szabálytalan gólt. Én úgy mondom, hogy Tatabányán gólt lopott a Real Madrid! Egy felívelt labda szállt az ötös irányába, a madridi játékos érezte, hogy esélytelen, meglökött, és a rólam lecsorgó labdát a közelben álló Santillana rúgta a kapuba. A Real a visszavágón nem tudott minket feltörni, mert fegyelmeltett, körömszakadtáig védekeztünk, de a kettős emberhátrány sok volt. Dávid és Góliát csapatját Góliát nyerte meg. Végül is helyreállt a világ rendje.”

Kiss Imre

1975 és 1990 között tizennégy idényen keresztül védett Tatabányán, jelenleg kapusedző

KÖSZÖNTŐK

Örömmel írom e sorokat, mert olyan emberről kell papírra vetnem a gondolataimat, aki minden magyar szármára példakép lehet. Nem csak azért, mert pályafutása csúcspontján a világ minden labdarúgó-stadionjában tízezrek ismerték el fantasztikus teljesítményét, hanem mert az élet megpróbáltatásai közepette is példát mutató ember maradt. Nem hiszem, hogy létezne olyan sportszerető magyar, aki ne ismerné Grosics Gyulát, a Nemzet Sportolóját.

Az Aranycsapat egykori kapusa az 1950-es évek hazug politikai rendszerének hamis vádjai miatt és parancsára került Tatabányára. Erről ő maga így nyilatkozott: „1954 novemberében még ma is tisztázatlan okokból kérmkedéssel és hazaárulással vádoltak meg, kis híján börtönbe zártak, de végül csak tizenhárom hónapra tiltottak el a futballtól, úgy, hogy még a meccsre sem látogathattam ki. Egy évvel később a politika úgy határozott, hogy a Tatabányában kell játszani, és nem a Honvédban, ahol 1950-től fociztam. Csapásként éltem meg ezt, de később megbarátkoztam a gondolattal, hiszen ez az életet jelentette nekem, akkor került fel egyébként a Bányász az NB I-be.”

Menedékhelye lett a város, ahol a szurkolók emiatt még jobban szerették és tisztelték. A kortársi visszaemlékezésekből tudjuk, hogy valóban „Fekete Párducoként”, ahogy korábban a világsajtó elnevezte, védte 1956 és 1962 között a Bányász kapuját is. Azóta sok és kiváló kapus, a teljesség igénye nélkül Gelei József, Rothermel Ádám, Csepecz János, Dombai András, Kiss Imre szerepelt a Bányászban, de azt hiszem, mindegyiküknek megfordult a fejében, hogy Grosics Gyula is ebben a kapuban állt. Visszavonulása után egy évig edzője is volt az NB I-es csapatnak. Az itt élő emberek azóta is jó szívvel és szeretettel gondolnak rá.

Ez is szerepet játszott abban, hogy városunk közgyűlése tavaly úgy döntött úgy, hogy az Aranycsapat legendás játékosáról, Grosics Gyuláról nevezi el a futballstadiont. A névadó ünnepség időpontjának, 2011. szeptember 18-nak egy másik tatabányai vonatkozása is van. Harminc éve, 1981-ben szeptember 16-án, ebben a stadionban, az UEFA-kupában a Tatabányai Bányász 2-1-re legyőzte a világhírű Real Madridot.

Döntésünk óta Grosics Gyula, a mi örömünkre is, a Nemzet Sportolója lett. Nevét iskola, futballakadémia és 2011. szeptember 18-tól immár a tatabányai stadion is őrzi.

Schmidt Csaba
polgármester

A tatabányai foci – legenda. Már gyerekkoromban is az volt, mindenki áhítattal beszélt a Bányász sztárjairól, eredményeiről. Magam nem tatabányai, felcsúti vagyok, de a hozzánk legközelebbi nagyváros és nagycsapat hagyományosan a Tatabánya volt. Az utóbbi években az a különös helyzet állt elő, hogy Felcsút, az általunk létrehozott Puskás Ferenc Labdarúgó Akadémia lett az ország futballfővárosa, létesítményeit, infrastruktúráját és az alapító, Orbán Viktor miniszterelnök úr teremtő erejű, nagyszabású terveit tekintve mindenképpen. A magyar futball általános megújítását kellett a zászlónkra tűznünk, ezért kezdtünk hozzá a fiatalok minden eddiginél intenzívebb és szervezettebb, szilárd szakmai és erkölcsi alapokon nyugvó képzéséhez a Puskás Ferenc nevet viselő intézményben, ezért választottunk erős, nemzetközi sikerekre törő NB I-es partnert, amikor közös terveket szőttünk a Videotonnal. De mindig úgy éreztük, hogy felelősséggel tartozunk a hajdan nagy tiszteletnek örvendő „Bányász” jövőjéért is.

Amikor a tatabányai futball végveszélybe sodródott, és már a csapat múltjához méltatlan NB II-es szereplést sem tudta biztosítani az egyesület és a város, felajánlottuk a segítségünket. A Puskás Akadémia szakmai védnökséget vállalt a megújulásért, cégem, a Mészáros és Mészáros Kft. pedig tulajdonosként szállt be a helyi fociába, hogy a városral karöltve újraépítsük az egyre pusztuló értéket: a tatabányai labdarúgást. Mert ilyen hagyományokhoz, s egyáltalán a megyei jogú városhoz komoly csapat, nagy futballélet méltó. Az ügynek, sportigazgatóként megnyertük Jakab Jánost, Akadémiánk felügyelőbizottságának elnökét, a korábbi tatabányai futballistát, miniszterelnöki tanácsadót, akinek a segítségével és javaslatára további nagy egyéniségeket, helyi legendákat sikerült „csatasarba” állítanunk: vezetőedzőnek Kiprich Józsefet, szakmai igazgatónak Vincze Istvánt, kapusedzőnek Kiss Imrét, tanácsadónak Csapó Károlyt és Szabó Györgyöt, s aminek üzenetére van, mindannyian az első szóra igent mondtak.

Mert Tatabánya dőlt a focisikerekre, az itt átélt közösségi élményekre. A sok nagy pillanatot a Bányász-stadionban, amelyet mostantól Grosics Gyula Stadionnak nevezünk, a város egykori világhírű labdarúgója tiszteletére. Gyula bácsi a Szakmai Irányító Testület tagjaként évek óta támaszunk a Puskás Akadémián, az idei évtől hivatalosan is (valójában már réges-régen) a Nemzet Sportolója. Örömmünne számunkra a mai nap, boldogok vagyunk, hogy elérkezett ez a pillanat, de az lesz az igazi boldogság, ha újabb és újabb nagyszerű embereket és futballistákat nevel ismét a tatabányai labdarúgás – a város és a környék öröme.

Mészáros Lőrinc
a Duna FC Tatabánya tulajdonosa

Nekem Grosics Gyula a kapus, a „Fekete Párduc”, gyerekkori idol. Fantasztikus válogatottnak láttam játszani, legálább harmincszor, Albert, Göröcs, Mészöly, Sipos, Tichy mellett. Egyedülálló, hogy háromszor is világbajnok csapatban lehetett volna három vb-jén, amelyen részt vett. Az 1954-es svájci euzstről rengeteget írtak, de Svédországban és Chilében is első lehetett volna a magyar válogatott egy kis szerencsével és szerencsésebb magyar történelemmel. Sajnos ő 1962-ben a cseh meccs után bejelentette, hogy visszavonul. Szomorú, hogy így történt, mert még öt évig védhetett volna világszínvonalon. Nagyon sportszerű életet élt, mindig a következő meccsre koncentrált. Pályafutása végét is láttam, sajnos a búcsúmeccsét is, ahol 1:0-ra kikaptunk a jugoszlávoktól.

Sokat utozunk együtt, és minden alkalommal mesél új dolgokat. Tatabányáról csak a legjobbakat mondja, a városról mindig „csupa nagybetűvel” beszél. Jó szívvel emlékszik a település és a bánya vezetőire, akik minden szavukat betartották, amit ígértek, azt teljesítették. A csapat a közvetlen magyar élmezőnyhöz tartozott, a harmadik-hatodik hely lehetősége mindig benne volt a gárdában.

Napi kapcsolatban vagyunk, ha kérdezem „Hogy van, Gyula bácsi?”, a válasz ez: „Jól vagyok, Jánoskám...” és az éppen aktuális futballtémával folytatódik a beszélgetés. Gyula bácsi közelében olyan emberekkel találkozhattam, mint Buzánzky Jenő, Puskás Ferenc, Hidegkuti Nándor, Sándor Károly, Raduly József, Bundzsák Dezső. Éveken keresztül hallgathattam a labdarúgásról szóló anekdotáikat.

S akkor a mai ünnepség másik fontos apropójáról... Fantasztikus eredménnyel végződött harminc éve a Tatabánya – Real Madrid mérkőzés, a 2-1-es győzelem nem kis bravúr volt, akár a továbbjutás is sikerülhetett volna. A magyar siker mindig felemelő, de ez a mérkőzés a szívemnek különösen kedves. Olyan szerencsés vagyok, hogy néhány évvel korábban a csapat tagjainak túlnyomó többségével együtt játszhattam. Három egykori kiválóság ma is velünk dolgozik abból a csapatból, Kiss Imre kapusedzőként, Csapó Károly és Szabó György tanácsadóként segíti a munkánkat. Ők jelentik a hidat a régiek és a maiak között. Itt van velünk Rózsa is, aki ugyanúgy teszi a dolgát a szertárban, mint 30-35 éve. Aki belép abba a „szentélybe”, nem is tudja, milyen (sport) történelmi események szemtanúival találkozhat. Nélkülük még a nap is másképp sütné a tatabányai, azaz mostantól a Grosics Gyula Stadion felett.

Jakab János
a Duna FC Tatabánya sportigazgatója

FourFourTwo magazin kiadványának megjelent a Grosics Gyula Stadion avatóünnepségére, 2011. szeptember 18., Tatabánya. Képe a magyar FourFourTwo magazin engedélyével a Duna FC Tatabánya. Készítette: a felső sorban Pusztás Ferenc Labdarúgó Akadémia kommunikációs osztálya, kommunikációs igazgató: Szilvési György, féltés kiadó: Mészáros László, az FC Tatabánya Kft. ügyvezetője

A Duna FC Tatabánya 2011–2012-es kerete. Hátsó sor (balról): Boros Tamás, Sitku Illés, Megyesi László, Kiprich Dániel, Farkas Viktor, Gyulay Gergely, Edouard Ndjodo, Kovács István, Béres Ferenc, Izing Martin, Nyilas Elek, Dombai András. Középső sor: Deme Imre, Balogh Balázs (technikai vezető), Pöcze Miklós (masször), Bolla Krisztián (ügyvezető), Kiss Imre (kapusedző), dr. Aschenbrenner László (orvos), Jakab János (sportigazgató), Kiprich József (vezetőedző), Simon-Balla István (erőnléti edző), Vincze István (szakmai igazgató), Mészáros László (ügyvezető), Tóth Gergely. Ülő sor: Módi Viktor, Lajtos Dávid, Szekér Dávid, Kiss Róbert, Simkó Krisztián, Móri Tamás, Almási László, Bőjte Attila, Tóth Zoltán, *Bozsik József

* Bozsik József kölcsönben Sárissápra igazolt. Farkas János és Damir Milanovic később érkezett.

Farkas János

Damir Milanovic